

Mijn getuigenis op de preekstoel

Toen ik op dinsdagavond 19 juli 2011 op de preekstoel stond, voelde ik me vol van "Getuigenis" om mijn christelijke inspiratie in woorden om te zetten, te verwoorden hoe ik mijn christen-zijn in mijn leven integreer, en hoezeer het mijn geloof is, dat dit alles kracht bij zet. Ik had niet de bedoeling om mijn boodschap te verkondigen, maar een Overtuiging uit te dragen die de kwaliteit van mijn leven mee bepaalt. Ik wou aan allen die het wilde horen laten voelen, dat dit bijdraagt tot mijn Levenskracht, waarmee ik mijn leven als blinde probeer te verwezenlijken; en dat is boeiend en de moeite waard. Temeer omdat geloven zo'n ruime antenne is, die uitzend en ontvangt, verdiept en verhoogt, verbreedt en vervult, door me te bevragen, te zoeken, te vinden, en natuurlijk te beleven. Al had ik het in mijn getuigenis niet zozeer over mijn christen-zijn, maar veeleer over mijn geloofsovertuiging... Die is wel voortgevloeit uit mijn christelijke opvoeding. Mijn eerste communie was wonderlijk, door mijn vormsel werden me vele waarden duidelijk, gesprekken met mensen en fijne tentenkamp-ervaringen maakte veel in me wakker. Dit alles gaf een Meerwaarde aan mijn leven en mijn geloofsbeleving.

God is altijd belangrijk geweest in mijn leven. Als kind, was het mijn beste vriend. Aan hem kon ik alles vertellen wat me moeilijk viel of waar ik blij om was; een soort begripvolle bescherming die me altijd vergezelde. Omdat God voor mij nog steeds tot de verbeelding spreekt, blijf ik me innerlijk toch graag richten op een symboliek waardoor God voor mij een witte stok is, die me helpt om mijn weg te banen, degene tot wie ik bid om mijn waarheid recht in de ogen te durven en kunnen kijken, en weerbaar genoeg te zijn om in het/mijn leven te staan. Intussen heb ik ook het stukje God in mij leren kennen en is dit het besef van mijn eigen geweten geworden. Mijn bewustzijn waar ik beroep op kan doen, een houvast waarop ik kan steunen, een standvastigheid die me in balans houdt als er een onevenwicht dreigt over te hellen. Al heb ik mijn vormsel gedaan toen ik 11 was, ik word heel mijn leven gevormd en geboetseerd door omstandigheden en situaties die mijn leven met zich meebrengt. Met ouder te worden, werd dit ruimer. Mijn geloof bracht meer verdieping en heeft er mee voor gezorgd dat ik mijn leven op een volwaardige manier kon uitbouwen tot wat het nu is.

Geloven op zich is al een proces, maar bevrucht op haar beurt ook andere processen die mijn wording mee bepalen, waardoor ik mijn levensweg kan gaan. Het stelt me in staat om de bewegingen van het leven op te vangen, in goede banen te leiden, een evenwicht te zoeken, en me te ontplooiën tot wie ik ben. De energie die vrij komt door te geloven, is zo goddelijk, dat het alles overstijgt. Het is gewoon onbevangen open staan voor wat het leven me te bieden heeft aan inzichten die uitzicht geven op datgene wat me uitnodigt, oproept en uitdaagt om er iets mee te doen, omdat het vaak wegwijzers zijn naar een volgende stap op mijn levensweg. Geloven is iets dat me optilt, omdat het zo grenzeloos is. Geloven in God, in de mensen, in mezelf, in het leven. Dit trilt op zoveel terreinen en groeiwegen in mij, dat het zich toont in gebed, eenheid, verbondenheid, liefde en de moed die het me mogelijk maakt om doorheen de duisternis van mijn beperkingen het licht te zien.

Rit Oostvogels